

Nec tam gratum est tribui aliena, quam molestum sua sibi adimi. Nihil autem magis suum & proprium est vxoris, quam iniuolata & sancta coniugij necessitudo. Quocirca indignum est homine non vecorde, vulgò liberos quærare, ne concepti ab improbis atque futilibus, legitimè genitis inferantur, per vxoris contumeliam, & iniuriam liberum, & ad omnia in famiam viri. Vxore ita confuescendum est, vt appareat verentia atque modestia, in dictis verecundia, in factis ius & fas, in conuictu fides ac frugalitas. Paruis delictis, quamuis voluntariis, venia dabitur. Ignorantia autem peccata admonendo corrigentur. Non perterrefaciet vir vxorem metu expertè pudoris & verecundiz. Id enim fieri in amoribus meretriciis solet. Vxor autem honesta suum virum, ita vt æquum est, pudicè & amare & vereri debet. Formæ enim timoris duæ sunt: Vna quæ adiunctam habet reuerentiam ac pudorem, qualis est erga patres proborum liberum, & bene moratorum ciuium erga magistratus, quibus se esse curæ sentiunt: Altera non caret alienatione animi & odio, & ita timent serui dominos, & qui iniusta potentia oppressi sunt, tyrannos. Ex iis autem quæ dicta sunt, quæ præstare vir putarit, ea eliget, quibus sibi animum vxoris conciliet, illamque totam deuinciat, propriamque possideat vt siue præsens seu absens sit, eadem percipiatur vtilitas, atque si ipse coram adefset & omnia curaret. Vtique absentem quoque virum experiat vxorem, quo nullus sibi melior commodiorque & familiarior contingere potuisset. Idque statim ab ipso initio declarat, omnia ad communem vtilitatem referens quamuis puella sit & ætate iuuenis, istarumque rerum imperita. De hoc autem exhortio, & si ipsa sibi moderari imprimis scque regere incipiat, ipsa suæ vitæ optima gubernatrix existet vniuersæ. Atque hæc sequi præstare, vxorem conueniet. Neque Homerus etiam amorem timorémve immoderatum & inuerecundum probauit,

Αὐτὸ ἀγνοήσαι αὐτὸν, ὅσους μὲν καὶ ἐπιχειροῦσιν αὐτῷ ἵδῃ πρὸς τὸν τοκοῦς, ὅσους δὲ τὴν γαμικὴν μὲν καὶ τὸν πάθος διαμεμβραδαί, ὅπως αὐτὸ ἐκείναι αὐτῷ διατρεφῶν δίκαιος τε καὶ ὅσους νομίζουσι. πάντες γὰρ τὰ γένη τὰ ἴδια ὑποστρεφόμενοι, σφόδρα φέρονται χαλεπῶς καὶ ἔτι ὅς τινι ἀφιλάστῃ ἵδῃ ἰδῶν ἀγαπῶ, καὶ τις ἵδῃ ἀλλοτριῶν πλείους δίδωσιν. καὶ μὴ οὐδὲν οὕτω τῆς γαμικῆς ἰδῶν, οὐδὲ ὁ αὐτῷ ὁ ἀνὴρ διακρίπτειν βέλαισσειεν, ὡς ἢ ὅσα καὶ ἀγνοῦσιν συκοφαντοῦσι. διὸ δὴ καὶ αὐτὸς ποσὸς τῷ σωφρονισμῷ τὴν αἰσθῆ, ἔνθα αὐτὸν τὸ ἴδιον σπέρμα βάλειν, ἵνα μὴ ἐκ φαύλων τε καὶ πονηρῶν παθῶν γεννηθῶσιν ὅμοιοι γίνονται. ὅθεν δὴ, ἢ ἐν γυνῇ, τὸ γαμικὸν γένος ἀφαρτεῖται, ὅς δὲ παθῶν, ἀδικουῦται. ἡμῶς δὲ, ἐφ' ἀπασι τοῦτοις ἀγνοῦσιν περὶ χεῖρα. δὲ τοίνυν πλησιάζουσι τῇ ἀλόχῃ μὲν σωφρονισμῶς τε πολλῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ ἵδῃ, ἐν μὲν τοῖς λόγοις, αἰσθῆ. ἐν δὲ τοῖς ἔργοις, τὸ τε σπέρμα, καὶ τὸ κεφάλον. ἐν δὲ τῇ ὁμιλίᾳ, τὸ πρῶτον τε καὶ κόσμον. καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἵδῃ πειραμάτων, καὶ τοῖς ἐκούσιν ὄντα, συγγνώμῃ ἀξιουμῶ. εἰ δὲ τι καὶ ἀγνοῦσιν διήμερε, νοῦθετεῖν, μὴ δὲ φόβον ἐμβαλλεῖν, ἢ αὐτὸ καὶ αἰσθῆς καὶ σεμνότητος ποσὸν. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάθειν, ταῖς ἐπιταῖς μάλιστα ποσὸς αὐτὸν παρὰ τοῖς μοιχοῖς. οὐ μὲν ἀλλὰ μετ' αἰσθῆς τε καὶ σεμνότητος τὰ δίκαια φιλεῖν τε καὶ φοβεῖσθαι, τῷ καὶ μέγα πρὸς ἐλευθερίας γαμικῆς πρὸς τὸν ἴδιον αἴθερα. δὴ γὰρ εἶδη ἵδῃ φόβον, ὁ μὲν γὰρ, ὀδύβητος τε καὶ σεμνός. οἶφ' δὴ χεῖρα τε καὶ παθῶν οἱ μέτεροι πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἵδῃ πολλὰ ἵδῃ οἱ θυγατρὸς πρὸς τὸν θυγατρὸς διοικουῦνται. ὁ δὲ, τῇ ἀπεχθείᾳ καὶ τῷ μίσθῃ συκῶν. οἶφ' οἱ δόδοι πρὸς τὸν δασυτάτας, καὶ οἱ πολλῶν πρὸς τοῖς ἀδικοῖς καὶ αἰσθῆς ἵδῃ τυραννῶν. ἔπ' δὲ, ἐκ πάντων ἵδῃ εἰρημῶν τὰ κρείττω ἀεθροῦν δὲ τὴν ἀ-

Ἐπειὴ ἔξερτάζει θεῶν ὅσους τὴν μὲν, εἰ τι πρὸς αἰσθῆς, εἰ τι καὶ μὴ, οὐχ ἵππον χερσὶν ἔδῃ, καὶ αἰετὸν πρὸς τὸν δὲ, ὡς τὰ κοινὰ ποσὸν ἀφαιρῶν καὶ τὴν μὲν, δόσαντος αὐτῆς, μὴ δὲ τῷ ἀνδρῶν μὴ τε βελτίω μὴ τε δεξιότηρον αἰσθῆσθαι ἔνθα αὐτῆ, μὴ τε οἰκιστῶν πρὸς τὸν δὲ, αἰετὸν πρὸς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ὑποτρέφοντα, καὶ τοῖς μεταξὺ οὐσὶς ἐκείνης καὶ γέρας πρὸς τὰ τοιαῦτα, αὐτὸ τῷ ἀπ' ἀρχῆς ὑποφαινέιν. εἰ γὰρ ἵδῃ τοιοῦτων ἀφροσύνη ποσὸν, καὶ αὐτῶς ἴδιον μάλιστα κρατήσιν, καὶ αἰσθῆς τε ὅλου τῆ βίου κυβερνήτης ὑποφάσσει, καὶ τὴν γαμικῆν διδάξει χερσὶ τοῖς αὐτοῖς, ἢ δὲ γὰρ Ὀμηροῦ ἔειπεν, δὲ φόβον ἢ χωρὶς αἰσθῆς ἐπιπέ-